

CĂRȚILE • ARVEN

NOUMENOIR

FLAVIUS ARDELEAN

EDITURA
HERG BENET

NOUMENOIR

CĂRȚILE • ARVEN

©2016 Flavius Ardelean
©2016 Editura Herg Benet

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Editura Herg Benet
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă:
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, FLAVIUS
Noumenoir / Flavius Ardelean. - București : Herg Benet, 2016
ISBN 978-606-763-035-0

821.135.1-31

Tipărit în România

NOUMENOIR

un roman de
Flavius Ardelean

Fragmente din carte

HERG BENET
PUBLISHERS

CĂRȚILE • ARVEN

2016

FLAVIUS ARDELEAN este scriitor, traducător și manager cultural specializat în industria de carte. S-a născut la Brașov în noiembrie 1985 și a absolvit liceul german Johannes Honterus. A studiat relații internaționale și studii europene (BA, Cluj-Napoca), management artistic și studii culturale (MA, Ludwigsburg) și management editorial (MA, Oxford) și a lucrat pentru câteva edituri și librării online din România. A debutat editorial în revista Familia în 2006, iar în volum șase ani mai târziu cu romanul *Îmblânzitorul apelor* la Casa de Pariuri Literare. Este autorul volumelor de povestiri *Acluofobia. Zece povestiri macabre și Bizaroproze* și al romanelor *Scârba sfântului cu sfoară roșie* și *Miasma. Tratat de rezistența materialelor*, toate apărute la editura Herg Benet.

***

„Ah!“ (Marcel Proust, *Swann, În căutarea timpului pierdut*)

„Oh!“ (George Eliot, *Middlemarch*)

„O!“ (Miguel de Cervantes, *Don Quijote de la Mancha*)

„Ay!“ (William Shakespeare, *Hamlet*)

***

cazul fostului scriitor Radu Lenea, pe care îl găsim la una dintre mesele scufundate-n umbre și fum dintr-un colț (oarecare) al cafenelei *Insomnia*, aflată la ultimul etaj al hotelului *A nus Dei*, sorbind un whiskey dintr-un pahar și sugând dintr-un rest de țigară abia ivită printre degetele sale îngălbenite ce-i tremură din lipsă de somn. Radu Lenea n-a mai dormit de câteva săptămâni, de când auzul i s-a ascuțit peste noapte și văzul i s-a tulburat la fel de repede. Acum își aprinde o nouă țigară și pufăie, dar dincolo de fum nu se poate ascunde. Se uită în jur: câteva zeci de mese împrăștiate prin cafenea în jurul ringului de dans, unde un cuplu bătrân (mereu același) dansează lent pe o muzică închipuită, prin separee colcăind de scriitori secerăți de umbre și lumini, jumătăți de fețe, jumătăți de piepturi, jumătăți de gânduri date la schimb pe deasupra jumătăților de șaturi. Printre mese, chelneri cu chelii duc pe creșetele lor luminile veiozelor dintr-un capăt în celălalt al cafenelei; femei amnezice înjumătățindu-și vârstele cu fiecare oră care trece șed pe genunchii foștilor scriitori umflați

ca niște cadavre uitate pe sub bușteni scufundați pe fundul unui râu (vechi și foste glorii), dar și pe cei ai celor uscați (ei sunt eternii înfometăți, cei ce se sprijină-n literatură ca-n bastoanele de gumă). Fumul e cel ce-i leagă pe toți, o ceață prinsă-n cavourile alveolelor, Insomnia însăși un plămân greoi al hotelului A nus Dei, traheele vâjâind în paletele ventilatoarelor din pereți, punctând pe alocuri imensul tavan de sticlă, veiozele reflectându-se în falsul firmament, dincolo de care noaptea eternă stăpânește lumea celor care încă mai scriu și a celor care încă mai judecă. E mereu noapte în lumea lor. Ploaia răpăie pe sticla de deasupra capetelor și Radu Lenea aproape că s-ar putea simți într-o arcă alături de tovarășe lighioane, dacă ar mai putea simți câte ceva. Dar nu, nu simte prea multe, somnul i-a părăsit creștetul și i-a coborât în ultimele zile în brațe, în picioare, amânându-i orice mișcare, întârziindu-i viața cu fiecare clipă, mereu cu o secundă-n urmă, pentru că-n literatură ești mereu cu un pas în urmă, își spune Radu Lenea, mereu pierzător, își zice și face semn către unul dintre chelneri. Băiatul se apropie de masă și îi toarnă în pahar dintr-o sticlă ca de chihlimbar. Fostul scriitor scoate o bancnotă și taie fumul cu ea. Dincolo de pâclă bancnota dispare în buzunare tănuite, printre cusături

înșelătoare și batiste false. Mulțumesc, zice, dar chelnerul e deja la altă masă, unde marele Escu împarte pilde și amintiri din tinerețea sa, de dinaintea blocajului, de dinaintea barajului, în jurul său poeți și poetese secați și secate de inspirație, cu toții uscați ca solul marilor canioane. Jarul se apropie de buricele degetelor, Radu Lenea îl urmărește. Ridică ochii și îi plimbă prin separeurile de la etaj, prin care mișună Kritikos, etern identici, cu paltoanele lor negre și cu pălăriile lor negre de fetru, cioturi de chipuri învelite-n pânză, mereu doar câte un obraz palid ca descris în grabă, o linie ce se sparge; niciodată fruntea, niciodată ochii. Se zice că n-au ochi, se spune că ei nu văd, ci că-și croiesc drum prin mulțimile de scriitori exilați la A nus Dei cu ajutorul mirosului și ajutați de acei mărunți scriitorăși de bloguri cu care se asociază întotdeauna în paza nopții prin separeurile cafenelelor și restaurantelor de la ultimul etaj, prin holurile hotelului, în spatele ușilor false și dincolo de pereți dubli, pe sub lampioane îngălbenite și pe la vorbitorii. Din când în când, îi vede smulgându-se beznei și aplecându-se peste balustradă, ochii lor nevăzuți pesemne săpând cărări printre foștii scriitori de jos. Le simte răcoarea din spatele gulerelor înalte, unde probabil că mereu trage curentul de la atâta vid de-o parte și

de alta a ființei. Radu Lenea aude foială în spatele său și se grăbește să-și mai aprindă o țigară, în timp ce mucusul stropit încă mai fumegă. O mână străpunge fumul și ridică scrumiera de cristal; aceeași mână o așază la loc goală. Dar nu asta s-a auzit, ci rochia de paiete ce-i dă târcoale, mii, zeci de mii de puncte luminoase, un cosmos lipit ca foița de argint pe trupul alunecos al Mbalei, neagră ca vidul atotțiitor, doar gura cu ferăstraiele de dinți prea albi, imaculați, se deschid și întreabă: Ai chef să te distrezi, maestre? Radu Lenea pufăie din țigară și se întoarce către femeie; e toată doar piele strălucitoare, fiecare por o mică peșteră a făgăduinței. Își vâără sânii în fața scriitorului – sunt strânși doar în câteva fire de material, o arhitectură improbabilă –, dar fostul scriitor nu mai simte nimic, nimic nu se mai urnește în subsolurile faldurilor sale. Dă din cap că nu și doar șoptește: Nu, Mbala. Nu în seara asta. Doar două Epitete pentru tine, scumpule, insistă femeia și se îndreaptă de șale și Radu Lenea vede (deși știa) că Mbala nu e numai sâni, nu, e și un abdomen plat ca pampa dincolo de paiete și un șold în care bănuia că ar fi putut adormi în sfârșit, el și întreg canonul literar, cuibărit ca într-un vast compendiu de istorie a somnului livresc. Spre pământ: picioarele ei de abanos, lungi, interminabile.

Știi unde mă găsești, zice Mbala, și îi sărută părul un-suros ce se scurge pe ceafă. Știu, Mbala, răspunde și încearcă să-i prindă mâna prin fum, dar femeia nu mai e. Mbala e un om bun, se gândește. Mereu a fost bun cu el, înțelegătoare, răbdătoare, ca și cum întotdeauna ar fi bănuit că dincolo de el, de acel înveliș (costum maron de bumbac, cămașă albă, ușor îngălbenită și scrobită pe la guler și manșete, pălăria de fetru crem, și pielea lui, desigur, cu ochi și gură și nas și urechi și organele de-o parte și de alta a tegumentelor, dar care nu ne privesc acum), dincolo de toate acelea ar fi așteptat să sosească altcineva, așteptând mereu pe marginea patului ca o nevastă plouată prin stații de autobuz dezafectate, căutându-și soțul răătăcit printre oglinzi cu alte dame. Dar desigur că Radu Lenea știa întotdeauna că dincolo de el nu mai era nimeni, era doar el și-atât. Kritikos se apleacă peste balustrade, mătură cu privirile lor foștii poeți, poete-se, foștii romancieri și nuveliste, haikuiști și eseiste, dar parcă, doar parcă, zăbovesc ceva mai mult pe el, și pe la subțioarele lor se adună blogării și le șoptesc ceva și arată cu degetele, cam nepoliticos, spre mese și, deși nu e chiar așa, fostul scriitor crede că toate acele degete arată spre el. Trage de borul pălăriei, umbra cade din nou peste chipul său, dar punctul

incandescent al unei noi țigări dă dovadă că acolo încă mai e o față, ca un far într-un ocean lipsit de viață. Un singur gest dintr-un deget și paharul gol dispăre, făcând loc unuia plin. Șeful ospătarilor urcă pe scenă, în timp ce ventilatoarele lucrează mai abitir pentru a suga fumul țigaretelor și al trabucurilor, ploaia răpăie mai tare pe acoperișul de sticlă, ecoul picăturilor ce bubuie în lumea de afară e prins în fâlfâitul ventilatoarelor, noaptea ca o creatură imensă ce plutește acvamarin de deasupra vieților cazate la Anus Dei. Șeful ospătarilor anunță că formația de jazz Deja-Vu mai întârzie (e prinsă-n lift, se aude șoptindu-se de la o masă vecină), dar până ajunge îi va încânta el cu câteva note la pian. Nimeni nu-l bagă în seamă. Mesele ca insule, fiecare cu civilizațiile sale născute deodată cu seara, ajunse deja la apogeu, încapsulând deja prăbușirea din zori și anticipând pustiul paharelor goale și al scrumierelor pline ca niște ruine ale unor culturi de mult apuse. Pe Radu Lenea îl mănâncă pielea, dar nu-și mai suflecă mânecile pentru a se scărpină. E de la drog, de la lipsa acestuia, mai bine spus, așa că lasă buba să fie bubă și să-l mănânce, să simtă totuși ceva în lipsă de altceva. Kritikos se uită la el de sus și, deși știe că nu e chiar așa, falangele blogărilor arată spre el. Soarbe din whiskey și sugă din

țigară și-și freacă pleoapele, obrazii, fruntea și, când isprăvește, printre sute de mici explozii de lumină, vede că cineva se așază la masa lui. Îi stă în față zâmbind tâmp, juvenil, o prospătură vai de mama lui. Se poate? întrebă, dar s-a așezat deja. Mă numesc Tudor Smoleanu, domnule, și sunt un mare admirator al dumneavoastră. Radu Lenea simte greața și mâncări-mea stârnite de vorbele tânărului necopt, ajuns parcă prea de timpuriu la A nus Dei. E îmbrăcat într-o helancă albă cu gulerul înalt, atât de larg încât un pumn de pui de șoarece și-ar putea face culcuș între fibră și piele; degetele i se frământă nervos în jurul unui pahar cu votcă, privirea-i tulbure parcă încearcă să scurme în Radu Lenea, dar zadarnic, pentru că ochii îi fug la fiecare câteva secunde ba la stânga, ba la dreapta. Nu sunteți cam tânăr pentru votcă, domnule Smoleanu? întrebă, și flăcăul îndată își dezvelește dinții și se hlizește jenat. Fă-te frate cu dracu'..., zice și pufăie și arată în jur cu gesturi discrete, incerte. Kritikos se adună-n pâlcuri la etaj, câțiva se uită ceva mai hotărât la ei. Ce vreți, domnule Smoleanu? Nu mare lucru, domnule Lenea, doar puțină companie. Sunt nou, știți? Știu. Se vede? Se aude, zice Radu Lenea, dar băiatul îl privește nedumerit, așa că fostul scriitor explică: Vorbiți prea ușor prea cu oricine. O

să vă treacă la un moment dat. Ah, zâmbește Tudor Smoleanu și privește în jos spre pahar. Parcă n-ar mai bea; parcă ar vrea să plece; parcă prea stau Kritikos cu ochii pe ei. V-am citit toate cărțile, domnule Lenea. Și ați supraviețuit? Arma Crimei și Parastas fără mort sunt preferatele mele, continuă Tudor Smoleanu. Am fost (tușește) surprins să văd că v-ați oprit; erați dintre cei care păreau să nu se poată opri vreodată din scris. Niciodată nu mi-am putut închipui că veți ajunge aici, zice Tudor Smoleanu și se uită în jur. Duce paharul la buze și se silește să-i mai smulgă lichidului cristalin o înghițitură. Hei, nu mi-am închipuit niciodată că voi ajunge eu aici... Am scris și eu o carte, știți? Nu mai spuneți! Da, da, o mică broșurică, câteva povestiri din orașul din care mă trag. De unde veniți, domnule Smoleanu? Din Corona. Ca fosta dumneavoastră soție, de fapt, dacă îmi permiteți. Ce e de permis? Da, așa e, nu ar trebui să, nu e nimic cu care să vă. A mai scos un volum de versuri, știți? La Patru Mâini se cheamă, sau așa ceva. Scris cu acel domn Hlizea. Acel domn Hlizea e de fapt acel domn Hlizeanu, se gândește Radu Lenea, cel care a supt din nevastă-sa în timpul lungilor sale turnee de lectură, același domn Hlizeanu care l-a rugat (cu revolverul pe genunchi) să-și părăsească propria locuință, doamna

Lenea în tot timpul acela înfășurată în perdele, în cealaltă odaie, așteptând febrilă deznodământul (scârțâitul ușii sau pocnetul țevii). Fostul scriitor a ales holul, ușa, trotuarul și zecile de apartamente ale admiratoarelor și la naiba cu totul, cu domnul Hlizeanu și cu doamna Lenea. Asta până în noaptea în care au început să-i dispară manuscrisele. Cine ar fi crezut că vom ajunge să stăm față în față într-una dintre cafenelele din A nus Dei? întrebă încă sincer mirat, încă oarecum copleșit de situație, Tudor Smoleanu și mai forțează câteva înghițituri de foc pe gâtlej în jos. Da, cine ar fi crezut? întrebă și Radu Lenea și își mai aprinde o țigară. Îl mănâncă pielea, tare s-ar mai scărpinga, tare și-ar mai drege monturile cu un pumn în figura junelui Smoleanu. V-aș fi cerut un autograf, dar nu m-au lăsat să aduc cărți cu mine. Pe nimeni nu lasă, domnule Smoleanu. Că aș fi luat cu siguranță una, două, trei de-ale dumneavoastră, insistă tânărul, în mod cert. Fostul scriitor deja își pierde răbdarea, dar se gândește că poate e totuși ceva de câștigat de pe urma acestei convorbiri de jalnică desfășurare, așa că întrebă: Când ați ajuns la A nus Dei, domnule Smoleanu? Acum vreo trei, patru zile, deja mi-a greu să mai țin socoteala. Cu geamurile zidite, știți... Știu. Știa. În ce lună suntem? întrebă

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN
Marcă a Editurii Herg Benet

Bun de tipar: septembrie 2016. Apărut: 2016.
Editura Herg Benet, Str. Aurel Vlaicu nr. 9,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

România anului 2085 este împărțită aproape în totalitate între cei care fac literatură și cei care o judecă. În fosta mănăstire de maici transformată în hotel pentru scriitorii exilați care nu mai pot scrie, „A nus Dei“, fostul scriitor Radu Lenea își duce traiul prin crâșmele de la ultimul etaj, chinuit de insomnie și dependent de droguri distilate din figuri de stil. Pacea îi este tulburată într-o seară în care Lizaveta Markov, una dintre femeile fatale ale hotelului, îi dă în grijă un manuscris secret care poate schimba radical cursul istoriei. Prizonier în vâltoarea tragediilor, prins în bătaia focurilor și hăituit de înspăimântătorii Kritikos, gangsteri ai Secretariatului de Critică al lui M. Nămolescu și mâna sa dreaptă, Khan Kristos Kanacke, Radu Lenea se hotărăște să scoată manuscrisul din hotel, chiar cu prețul identității sale. Manuscrise secrete, organizații clandestine, urmăriri și crime, sex și umbrele unor iubiri sunt ingredientele acestui delir literar în care nimic nu este ceea ce pare.

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-763-035-0

CĂRȚILE • ARVEN